

Λήγοντος τὴν 31^ην τρέχοντος τοῦ 5^{ου} ἔτους τῶν «Εκλεκτῶν Μυθιστορημάτων», παρακαλοῦνται, ὅσοι τῶν κκ. Συνδρομητῶν ἡμῶν ἐπιθυμοῦσι νὰ ἐξακολουθήσωσιν ὡς τοιοῦτοι καὶ κατὰ τὸ Ζ' ἔτος, ν' ἀποστείλωσιν ἐγκαίρως τὴν συνδρομὴν αὐτῶν. Τὴν αὐτὴν παράκλησιν ἀπευθύνομεν καὶ πρὸς τοὺς κκ. Συνδρομητάς, ὧν ἡ συνδρομὴ ἔληξεν ἤδη τὴν 30^ην παρελθόντος Σεπτεμβρίου.

ΚΑΡΟΛΟΥ ΜΕΡΟΥΒΕΛ

ΟΙ

ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΙ ΚΕΡΑΝΔΑΙ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

Η ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ ΔΕ ΦΟΝΤΕΡΟΣ

(Συνέχεια)

Ἡ δεσποινὶς δὲ Φοντερόζ ἀσθμαίνουσα ἐκ τῆς ταχείας ἀναβάσεως ἐστηρίχθη ἐπὶ τοῦ διαζώματος καὶ ἀνέπνευσε καθαρὸν ἀέρα.

— Ὡραῖον θέαμα, δὲν εἶν' ἀληθές! εἶπε τῷ δ' Ἀμβραῆς.

— Δὲν γνωρίζω τίποτε, ὑπέλαβεν ἐκεῖνος. Οὐδόλως μὲ ἐνδιαφέρει τὸ ὄντως μεγαλοπρεπὲς τοῦτο θέαμα.

— Τί σκέπτεσθε λοιπόν;

— Δὲν το ἀγνοεῖτε.

— Ὅθι μοι ὁμιλήσετε ἔτι περὶ τοῦ μεγάλου ἐκείνου ἔρωτος, ὅστις σᾶς κατέλαβε καὶ σᾶς τυραννεῖ, εἶπεν ἡ Καικιλία μετὰ κωμικῆς ἐμφράσεως.

— Μὲ πειράζετε. Γελάτε ἀπαύστως.

— Ἐχει τις τόσας ἀφορμὰς νὰ κλαίῃ! Πλὴν, εἶπε χαριέντως, σᾶς λυποῦμαι. Εἴπατέ μοι λοιπόν τί ἔχετε εἰς τὴν καρδίαν σας. Εἴθεθα μόνοι ἐδῶ, οὐδεὶς μᾶς ἀκούει.

Εὐρίσκοντο εἰς ὀλίγων μόνον βημάτων ἀπόστασιν ἀπὸ τῆς σκοπίας, εἰς ἣν εἶχε καταφύγει ἡ Ζουάννα μετὰ τοῦ ἱατροῦ.

Ἐν τῇ σιγῇ τῆς ἐρημίας ἡ φωνὴ τῶν ἠκούετο εὐκρινῶς ὑπ' αὐτῶν.

Ἡ καρδία τῆς Ζουάννας ἐπάλλε βιαίως. Ὁ Κλαῦδιος ἠδύνατο ν' ἀντιληφθῇ τῶν παλμῶν τῆς, πλὴν ἐκ τῆς ἐξομολογήσεως τῆς φίλης του διετέλει ὡς ἐν ληθάργῳ. Αἱ ἐλπίδες του κατέρρεον. Ἦννοε ἤδη πόθεν προήρχετο ὁ τοιοῦτος τῆς κρεολῆς καλλωπισμός.

Ὑπῆρξεν, ἴσως ἦτο ἔτι, ἐρωμένη ἄλλου, ἐκείνου βεβαίως, ὅστις ἐζήτει τὴν χεῖρα τῆς κληρονόμου τοῦ Σαῖν-Ζιλδᾶς, καὶ ὅστις ἦν τόσῳ πλησίον αὐτοῦ.

— Εἶναι λοιπόν αὐτός; εἶπε δι' ὑποκώφου φωνῆς σφίγγων τὴν χεῖρά τῆς.

Ἡ Ζουάννα κατεβίβασε τὴν κεφαλὴν.

Τὸ αἷμα τῶν Κερανδαλ ἐκόχλασε πρὸς στιγμὴν εἰς τὰς φλέβας τοῦ τόσῳ ἡρέμου ἐκείνου νεανίου.

— Ἄ; ἐψιθύρισε, τὸν μισῶ ὅσον σᾶς ἀγαπῶ!

Ὁ κόμης ἐβεβαίωσε τὴν Καικιλίαν περὶ τοῦ ἔρωτός του διὰ φλογερῶν φράσεων ρεόντων ὡς χεῖμαρρος λάβας ἐκ τῶν χελέων του.

Ἡ εὐτυχία του, τὸ μέλλον του, ἡ ζωὴ του συνεδέοντο τῇ συγκαταθέσει τῆς Καικιλίας. Ἀφ' ἧς ἡ μαρκτηρία τῇ ἐνέπνευσεν ἐλπίδας περὶ ἐνώσεως μετὰ τῆς θυγατρὸς τῆς, δὲν ἔζη πλέον εἰμὴ δι' αὐτὴν.

Ὑπέσχετο αὐτῇ αἰωνίαν καὶ διάπυρον ἀφοσίωσιν, ἀληθὴ λατρείαν. Ὅθι ἔμενε τὴν ἡμέραν ὅλην πλησίον τῆς, παρὰ τοὺς πόδας αὐτῆς, τῆς λατρευτῆς συζύγου του, ἔτοιμος νὰ ἱκανοποιήσῃ πᾶσαν αὐτῆς ἰδιοτροπίαν.

— Ἀλλὰ τότε, παρετήρησεν ἡ Καικιλία, περιπίπτετε ἀπὸ τῆς μῆδ' εἰς τὴν ἄλλην ὑπερβολὴν. Προσέξτε διότι οὕτω θὰ ἦσθε ἐν ὥραϊον ἀγκιστρον καὶ οὐδὲν πλέον.

Ὁ κόμης δὲν ἀπεθαρρύνθη ἐκ τῆς εἰρωνίας ἐκείνης.

— Ἀλλ' εἰσθε κακὴ, ὑπέλαβε ζωηρῶς, ὡς δαίμων καὶ μὲ τυραννεῖτε. Καικιλία, θὰ ἦμαι ὁ εὐτυχέστερος τῶν θνητῶν πλησίον σας. Ὅμνῶ ὅτι οὐδεμίαν θεωρῶ εὐδαιμονίαν ἀνωτέραν τοῦ νὰ σᾶς ἀπολαύσω! Μὴ εἰσθε ἀσπλαγχνος, σᾶς ἱκετεύω. Εὐσπλαγχνισθῆτέ με. Εἴπατέ μοι ποίους ὀρκους, ποίας διαβεβαιώσεις ἀπαιτεῖτε παρ' ἐμοῦ; Ὅθι ἦσθε ὁ μόνος μου ἔρως, τὸ ὁμνῶ!

— ὦ; ὁ μόνος! παρετήρησεν ἡ νεάνις μετὰ δυσπιστίας.

— Ναί, ὁ μόνος, εἶπεν ὁ κόμης, ἐκτός ἂν ὑπολογίζετε τὰς παροδικὰς ἐκείνας καὶ ἐφημέρους ἐλαφρότητας, εἰς τὰς ὁποίας πᾶς τις περιπίπτει.

— Λοιπόν, ἠρώτησεν ἡ δεσποινὶς δὲ Φοντερόζ, οὐδέποτε ἡγαπήσατε;

— Οὐδέποτε.

— Σπουδαίως;

— Σπουδαϊότατα.

— Ἀλλ' ἐνθυμηθῆτε καλῶς.

— Εἰς μάτην.

— Ὅρκισθῆτέ μοι.

— Ὅρκίζομαι.

— Δυσκολεύομαι νὰ σᾶς πιστεύσω.

— Καὶ ὅμως εἶν' ἀληθές.

— Ἀληθές;

— Ἀπολύτως. Τὸ ὁμνῶ, ἐπανελάβεν ὁ κόμης.

— Παράδοξον, τοὺς λόγους σας προφέρετε μετὰ τοσαύτης πεποιθήσεως. Εἴσθε σχεδὸν πεπεισμένος καὶ ἔχετε ἡλικίαν...

— Τριάκοντα ἐτῶν.

— Λοιπὸν ἐπὶ τριάκοντα ἔτη δὲν ἡγαπήσατε! Ἀλλ' ἔχετε καρδίαν ἐξ ὀρειχάλκου! Πῶς διήρχεσθε τὸν καιρὸν σας; Μὴ ἀνοίξετε τὸ στόμα διὰ νὰ μὲ πείσετε. Τὸ γνωρίζω, θὰ μοι εἴπητε, ὅτι ἡ ψυχὴ σας δὲν συνήνητησε τὸ ἥμισυ, ὅπερ ἐπόθει. Γνω-

ρίζω αὐτὰς τὰς θεωρίας καὶ γελῶ μὲ αὐτάς. Τὰς ἀνέγνωσα εἰς ὅλα τὰ μυθιστορήματα. Πῶς! φίλε μου, εἰς Παρισίους ἔνθα ὡς τὰ ὕδατα ποταμοῦ πλημμυροῦσιν αἱ ὥραιαι νεάνιδες, ἔνθα ἡ καλλονὴ ἀπαστράπτει καὶ διακρίνεται, κατορθώσατε σεῖς νὰ μὴ ἀγαπήσετε!

— Ἀλλὰ, σᾶς ἐπαναλαμβάνω, δὲν ἡγάπησα.

— Ἡ καρδία σας εἶν' ἐλευθερά;

— ὦς τὸ πτηνὸν πρὸ ἱπτάμενον εἰς τὸν ἀέρα.

— Καὶ συνδεόμενος μ' ἐμὲ δι' ἀρρήκτων δεσμῶν, δὲν θὰ ἔχετε τί νὰ ἐνθυμησθε καὶ νὰ λυπησθε;

— Οὐδέν.

Ἐπεκράτησε σιγὴ.

— Σαῖς δέ; ἠρώτησεν ὁ κόμης μετ' ὀλίγον.

— Ἐγώ, εἶπεν ἡ νεάνις, θὰ ἐνθυμοῦμαι μετὰ λύπης τὴν ἐλευθερίαν μου, τὴν θλιβεράν μὲν ἀλλ' ἀνεξάρτητον παιδικήν μου ἡλικίαν, τοὺς ἀγροῦς καὶ τοὺς ἀγρότας μου, τὰ δάση καὶ τὴν χέρσον μου.

— Μήπως δὲν θὰ ἦναι ἔτι ἰδικὰ σας;

— Ὁχι. Ὁ ἀνὴρ εἶναι εὐγενής, πρόθυμος, περιποιητικὸς μὴ ἔχων εἰμὴ ὑποσχέσεις εἰς τὸ στόμα πρὸ τῆς συνενώσεως. Μετὰ ταῦτα γίνεται δεσποτικὸς, ζηλότυπος, τυραννικὸς. Ὅμιλῶ γενικῶς. Αὐτὸς εἶναι ὁ κοινὸς νόμος ἔχων σπανιωτάτας ἐξαιρέσεις. Τὸ πᾶν εἰς αὐτὸν ἀνήκει οὐδὲν πλέον ἀνήκει εἰς ἡμᾶς οὐδ' ἡμεῖς αὐταὶ ἀνήκομεν πλέον εἰς ἑαυτάς. Ὁ γάμος λοιπὸν μὲ τρομάζει. Δὲν μὲ τρομάζετε σεῖς! δὲν μὲ τρομάζει ὁ σύζυγος, ἀλλ' ὁ γάμος μὲ ἐννοεῖτε; Σᾶς ὑπεσχέθη μίαν ἀπάντησιν. Ὅθι μὲ συγχωρήσατε ἂν θὰ περιμενεῖτε. Εἰμαι νευρική. Σᾶς εὐχαριστῶ διὰ τὰς περιποιήσεις σας: θέλω νὰ σᾶς πιστεύσω. Ἐλπίζω ὅτι εἰσθε εἰλικρινής, ἀλλ' ἔχω σκοτεινὰς ιδέας, τὰς ὁποίας προσπαθῶ ν' ἀποκρύπτω ὑπὸ προσπεποιημένην χαρὰν. Ἀπώλεσα ἐνωρὶς τὸν πατέρα μου: ἡ μήτηρ μου σπανίως ἡσυχολήθη δι' ἐμέ. Ἐννοεῖτε ἐντεῦθεν πόσον ἔχω δίκαιον σκεπτομένη ὡς σκέπτομαι. Ἐχετε ὑπομονὴν καὶ μὴ ἐκλαμβάνετε τὸ ἀναποφάσιστον τοῦ χαρακτῆρός μου ὡς ἰδιοτροπίαν νεάνιδος πείσμονος καὶ κακῆς. Δὲν σᾶς μισῶ. Ὅτι δῆποτε καὶ ἂν συμβῇ ἐλπίζω ὅτι θὰ μείνωμεν πάντοτε ἠνωμένοι διὰ διαρκoὺς ἀγάπης.

— Καικιλία, εἶπεν ὁ Ροζέ βαθέως στενάχας, δὲν μὲ ἀγαπάτε;

— Δόσατέ μοι καιρόν!

— Οὐδέποτε θὰ μὲ ἀγαπήσετε!

— Ἴσως.

— Καὶ ἐγὼ κατεδικάσθην εἰς τὸ μαρτύριον νὰ σᾶς ἀγαπῶ πάντοτε.

— Σᾶς παρακαλῶ, φίλε μου, ἄφρατε τὰ μελοδραματικά, εἶπεν ἡ Καικιλία ἐπιχαίρων. Ἀπομακρύνετε τὴν ιδέαν αὐτοχειρίας! Πρὸ πάντων μὴ πέσετε τὴν στιγμὴν ταύτην ἀπὸ τοῦ ὕψους τοῦ πύργου τούτου. Ὅθι πέσετε ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ ταλαιπώρου στρατηγοῦ, τὸ δὲ θέαμα θὰ ἦναι σπαραξικάρδιον. Τί θὰ εἴπη ἡ δε-